

DALIG SOCIOLOGI.

Den finländske professorn Rafael Karsten har under beteckningen Huvuddragen av sociologiens historia (Natur och Kultur, 6: 50) publicerat ett alltigenom underhålligt arbete; av något misstag har utgivningen skett med understöd av medel som Finlands riksdag beviljat. Boken behandlar i huvudsak icke det uppgivna ämnet, utan utgör till större delen en elementär översikt över äldre statsteorier. Av sociologer i egentlig mening behandlar författaren endast några få, såsom Durkheim, Giddings och Steffen. Nästan otroligt är att en rad av sociologins ledande män, såsom Max Weber,

Hobhouse och Thomas — för att icke tala om de många lysande socialpsykologerna — helt förbigås. Notiser om den moderna antropologin innehåller bl. a. en ytterligt svag kritik av Malinowskis grundläggande arbeten, medan Ruth Benedict, Margaret Mead och andra inte ens blir nämnda. Referaten och reflexionerna står nästan genomgående på samma låga plan som planläggningen och kompositionen. Genom en usel korrekturläsning har fulländning i fråga om undermålighet uppnåtts. H. T—n

"Gamla och nya böcker"

I lördagens nummer har docent Örjan Lindberger lämnat intressanta bidrag till diskussionen om vad jag kallat "gamla och nya böcker". På några punkter förefaller det emellertid som om hans tankegång måste modifieras och kompletteras.

Docent Lindberger skriver att man icke bör göra "propaganda för klassiker i största allmänhet". Resultatet härav blir lätt "ett generellt framhåvande av en gång bemärkta, nu avdöda författare". Den sistnämnda satsen synes vara ett slag i luften. Ingen vill väl rekommendera författare blott på grund av att de en gång varit bemärkta, även om de nu ter sig obetydliga; detta vore att söka göra värdelösa best sellers — att även värdefulla sådana finns är självklart — till läsning för alla tider. Med klassiska böcker har jag, och det lär vara den vanliga definitionen, menat sådana böcker som av en "upplyst" opinion årtionde efter årtionde eller århundrade efter århundrade anses vara betydande; en sådan definition rubbas icke av det ostridiga förhållandet att fluktuationer förekommer även på denna marknad. Naturligtvis är det icke meningen att förmå folk att av prestigeskäl läsa vad docent Lindberger kallar död litteratur, böcker som man nu ej kan uppleva eller njuta av. Meningen är att förmå

dem att, gärna av prestigeskäl, avsmaka former av litteratur som de inte utan uppmuntran och ledning träffar på, men som de vid närmare bekantskap blir roade, upplysta och eventuellt uppbyggda av.

Docent Lindberger betonar starkt och med all rätt den framträdande roll som en aktiv minoritet spelar i fråga om vidmakthållandet av en liten grupp högklassiga författares ryktbarhet. Att söka få majoriteten av läsare att omfatta samma värderingar och i praktiken tillämpa dem är säkert ett både hopplöst och meningslöst företag. En rad böcker som är och förtjänar att vara klassiska kan blott uppskattas av ett fåtal. Det mesta hos Dante blir för de flesta onjutbart, bland annat på grund av bristande bildning. Själv kan jag intyga att jag för att avlägsna tentamen i engelska pliktskyldi-